

Anledning af Sverrigs og Norges Konges Besøg her. Jeg kan i saa Henseende henvide til Udtalelserne i Betænkningen, og navnlig skal jeg fremhæve de Oplysninger, som Udvalget har modtaget fra den høitærede Minister angaaende Statskassens Forhold til Civilisten med Hensyn til de her omhandlede Lokaler. Fra Udvalgets Side er der til dette Afsnit stillet et Forslag, som angaar en Nedsættelse med 200 Kr. som Vederlag til en Vikar for Statsraad Bendiz paa Landbohøjskolen under hans Sygdom. Dette Vikariat fandt Sted i Finantsaaret 1874—75, altsaa i et Finantsaar, som ligger forud for det Aar, som denne Tillægsbevilling omhandler, og allerede af den Grund finder man det ikke rigtigt at optage denne Bevilling paa nærværende Tillægsbevillingslov. Men i det Hele taget finder man det ikke rigtigt, som jeg allerede en Gang har bemærket under Forhandlingerne i Dag, at det gjøres til Regel, at der for slike Vikarater ydes Vederlag af Statskassen. I et Tilfælde som det her foreliggende, maa det overlades til vedkommende Lærer selv at besto sit Vikariat. Derfor foreslaar Udvalget at negte det her omhandlede Beløb. — Endvidere har Udvalgets Flertal til § 13 stillet et Endringsforslag under Nr. 27, som gaar ud paa, at to Legater, som ere skændte tvende Kommuner i Randers Amt, Narchus Stift, skulle restitueres. Det er en Sag, som er Thinget bekendt fra tidligere Forhandlinger. Der har været indgivet Andragender derom, disse bleve behandlede af Finantsudvalget, der blev taget Beslutning derom i forrige Samling, og de bleve henviste til den meget ærede Indenrigsminister. Sammenhængen dermed er følgende: I Slutningen af forrige Aarhundrede blev der stiftet to Legater af private Mænd, en Præst og en Birkedommer. Disse Legater vare henholdsvis paa 1,000 Rd. og 340 Rd. og vare bestemte for de Fattige dels i Gjerrild Sogn og dels i Rimsø-Rastbjerg Sogne. Med Hensyn til begge Legater bestemte Legatstifterne, at de skulde betros Grevskabet Scheels Besiddere. Da Grevskabet Scheels Besiddere i Begyndelsen af dette Aarhundrede, i 1815, gif saltil, forsvandt disse Legater ligesom Grevskabets øvrige Formue under Boets Behandling, og Kommunerne gif glip af det Gode, som var dem skændt. Men i Aaret 1857 blev Boet gjenoptaget, fordi der var tilfaldet det en Arv paa 21,460 Rd., og om denne Arv udspandt der sig en Retslag, som i 1871 afgjordes, saaledes, at den største Del af Beløbet tilfjendtes Statskassen, og forskellige andre Kreditorer blev der tilfjendt

en mindre Del af Beløbet. Denne sidste Del af Beløbet, som blev tilfjendt de andre Kreditorer, vil rimeligvis ogsaa tilfalde Statskassen, efter som der ikke siden 1871 er blevet gjort Krav paa denne Arvepart. Nu søge de paagjældende Kommuner om at faae disse Legater restituerede. Udvalget og efter dets Indstilling Thinget maatte ifjor erkjende, at Billighed talte derfor, og henviste derfor Sagen til Indenrigsministeren. Indenrigsministeriet har imidlertid ikke ment at kunne tage Hensyn dertil. Som der er blevet ytret i en Skrivelse, der er tilfjullet Finantsudvalget angaaende forskellige Andragender, som ere henviste til det, har Indenrigsministeriet ikke kunnet tage Hensyn til de her omhandlede Andragender, fordi intet af de omhandlede Legater er forsynet med lgl. konfirmeret Fundats, og det for begge Legaters Vedkommende er i Henshold til Testatorernes udtrykelige Ønske, at Legaternes Midler ere blevne anbragte saaledes som stet. Dertil er der mundtlig for Finantsudvalget ansørt endnu en Grund, nemlig den, at hvad der er blevet tilfjendt Statskassen ved de omtalte Domme, kun er Erstatning for havte Udlæg. Imidlertid maa Udvalgets Flertal formene, at Billighed taler for, at disse Legater restitueres; thi for Statskassens Vedkommende ligesom for alle andre Kreditors Vedkommende maa hele denne Sag aabenbart betragtes som sluttet og endt ved den forrige Behandling, som altsaa fandt Sted for et halvt Aarhundrede siden, og naar der nu tilfaldt Boet en Arv, maa den ganske vist tilflyde Kreditorerne og fordeles efter Konkursordenen; men desuagtet bliver det for hver især, der faar Del deri, et fundet Gode — Lydsterne falde det „gefundenes Fjæsen —, som man fra ingen Side har kunnet gjøre Regning paa. Dertil kommer et andet Punkt, som har været det vigtigste og, jeg tør sige, for flere af Udvalgets Medlemmer det afgjørende Hensyn, og det er, at Staten har et moralsk Ansvar med Hensyn til Behandlingen af det Scheelske Bo. Dette blev nemlig bestyret under offentligt Tilfjyn, og medens dette fandt Sted, spandt hele Boets Midler ind til Intet. Dette sidste Hensyn gjør, at det ikke kan negtes, at Staten har en moralsk Forpligtelse ligeoverfor andre Kreditorer. Det Beløb, som det her dreier sig om, er jo forholdsvis ubetydeligt, det er ikke stort mere end $\frac{1}{10}$ af, hvad Statskassen allerede har faaet; det dreier sig kun om 2,680 Kr. og det kan derfor ikke betragtes som noget Offer i Sammenligning med den Gevinst, Staten har faaet, at man restituerer disse Penge. Udvalget